

Chạm khẽ trái tim

Khi thủ đô trở lạnh, bước thật chậm trong một chiều gió mùa về sẽ không chỉ nghe thấy những tê tái chạm vào da thịt. Một cảm giác xót xa vô cớ cô không hiểu tại sao. Một niềm khát khao hơi ấm, cô cũng không hiểu tại sao. Thủ đô mùa lạnh ít nắng, khung trời xiu mặt buồn bã, những gốc xà cừ già như trầm ngâm những hồi ức xa xôi. Thật gọi cho người ta xúc cảm hoài niệm. Con đường này, những gốc cây và hàng quán, vẫn những dòng xe chạy tấp nập, vẫn những người bán hàng không quen,... cô đi ngang bao lần. Vậy mà...

Sao lần này, chỉ duy nhất lần này, cô thấy lòng chút gợn...

Ghé lại ngôi trường cấp ba, cô vô thức đi ra chỗ sân để xe cũ sau trường. Đây đó những hàng cây điệp hoa nở muôn, sắc vàng rải rác, gợi màu những bức tường vôi cũ kĩ, gợi ánh nắng nào vào chiều thu dịu ngọt ấm áp, đọng trên vai một người. Ba năm học ở đây, ra vào chỗ để xe cũ bao lần, sao chỉ duy nhất khoảnh khắc này cô thấy lòng xuyên xao? Và nhớ một người...

Cánh hoa điệp vàng rụng khe khẽ giữa nền sắc dịu êm, lả tả trong không trung thoáng gió, sức quyến rũ từ vẻ nên thơ đến mức chỉ muốn đưa bàn tay đón lấy.

“Năm lấy trái tim một người, cũng như bắt lấy cánh hoa đang rơi vậy!”

Cô giật mình, biết vì cái chạm mong manh của cánh hoa với da tay buốt đến không còn cảm giác, biết vì âm thanh nhẹ nhàng vang lại trong kí ức tháng năm trôi? Hay?

Vì dáng ai quen thuộc từ đằng sau cô cất tiếng, mái tóc dày mềm rung rung.

Ánh mắt hai người giao nhau, rồi thôi không rời đi nữa. Cô ngỡ ngàng bối rối, cậu vẫn bình tĩnh điềm nhiên, cũng đưa một cánh tay ra giữa không trung, đón lấy.

- Tình yêu, cũng tựa như cánh hoa đang rơi vậy!

Niềm bất ngờ và vui sướng như luồng sinh khí ấm áp chạy khắp cơ thể cô, bàn tay và khuôn mặt nóng bừng. “Cậu ấy đến đây!”

Đôi môi hân hân của người đối diện bất giác mỉm cười, ánh mắt dưới đôi kính cận không che giấu vẻ dịu dàng. Và mừng vui ? Xúc động ?

- Tình yêu ấy... Cậu có nghĩ như vậy không, Chi ?

Cái oi bức mùa hạ đã xâm chiếm không khí lớp học một cách rất tàn nhẫn và vội vàng. Hơi nóng hầm hập không thể nào bị xua đi chỉ với 2 chiếc quạt trần và 4 quạt tường lừ đừ quay như say nắng. Tiết học cuối uể oải, nhưng những gương mặt trong lớp tuyệt đại đa số vẫn tỏ ra chăm chú hay chí ít là mình vẫn đang nghe. Trên bảng, tiếng thầy giáo giảng bài như ngôn ngữ của hành tinh khác vậy. Những khi thế này, mọi người tự nhủ thầm : “Lớp chọn mà, thái độ học tập phải đúng đắn chút chứ !” Nhưng hân nhiên, khi đã dính đến “đa số” thì sẽ có ngoại lệ.

Chi ghi chép một cách cần mẫn tất cả những gì cô bé nghe được dù chẳng hiểu lắm. Bên trên cô, bên phải cô, bàn dưới,... à nhầm, cô ngồi bàn cuối mà - đều chăm chỉ ghi chép như phản xạ vô điều kiện. Còn ngồi bên trái Chi, cạnh ô cửa sổ, là mẫu người có thể ngủ bất kì lúc nào.

Chẳng quan tâm lí do lắm nhưng Chi đôi lúc tò mò rằng, tại sao cậu bạn bàn bên hay ngủ gật trong lớp đến thế. Khách quan mà nói, vị trí cuối góc lớp, cạnh ô cửa sổ, kín đáo, đặc địa, khó bị nhìn thấy. Nắng ấm, gió xanh, không khí dễ chịu, cực kì cực kì lý tưởng cho việc ngủ. Là vậy chẳng ? Mà, chắc hẳn, Chi sẽ chẳng bao giờ để ý đến cậu ta, người mà suốt năm lớp 10 cô thậm chí chưa nói chuyện cùng lần nào, nếu không có vài ngẫu nhiên lí thú xảy ra, thật không biết là may hay xui nữa...

Chi rất thích viết truyện. Truyện ngắn hay dài, ngôn tình hay tiểu thuyết, mỗi khi đọc lại đem những niềm vui vẻ mê say khác nhau, tựu chung thành một niềm khao khát cầm bút. Ở lớp Chi có hẳn một nhóm các cô nàng đam mê ngôn tình, cả giờ ra chơi có thể tán chuyện về nó mà không hết. Đôi khi chuyền tay chiếc điện thoại đang load truyện mới, đôi khi to nhỏ trong giờ rồi khúc khích cười. Hâm mộ một nam chính rất ngẫu hay “ghét ra mặt” một nàng nữ chính tội nghiệp nào đó... Những phút giây như thế thực sự làm Chi muốn mình cũng viết được những câu chuyện tình cảm, một ngày nào đó chạm đến trái tim người đọc. Viết truyện, mục đích dù thể này hay thể khác, đích đến dù có vô tình hay hữu ý vẫn là thể hiện một góc bản thân mình, vẫn

là gửi một chút cái “tôi” vào nó, làm mê say lòng người. Dĩ nhiên, ước ao là phải hành động. Và Chi bắt đầu tập tành viết truyện từ lúc đó.

Tuy thế, những câu chuyện viết ra, Chi không dám đưa ai đọc, cũng chẳng dám chia sẻ với mấy cô bạn mê truyện nữa. Một mình viết, một mình đọc, hí hoáy viết đi viết lại, chỉnh sửa câu từ, đến biết bao lần, tới sau cùng vẫn cảm thấy thiếu thiếu. Dù rất muốn, nhưng mỗi khi nghĩ đến việc phải nghe lời nhận xét cho những gì mình viết, Chi lại co rúm người, chẳng dám tưởng tượng sẽ tệ hại đến đâu. Đặc biệt là trái tim thiếu nữ mong manh, làm sao mà chịu nổi kia chứ.

Hôm ấy, khi đang đi về, Chi sực nhớ mình để quên điện thoại ở ngăn bàn lớp. Thật rõ khổ, tiết cuối cô bé chợt nghĩ ra một ý cho câu chuyện viết dở, không ngần ngại mà móc điện thoại ra sửa vào file word, bất chấp nguy cơ bị thu máy như chơi. Rồi quên bống đi mất, đoảng quá !

Lúc đứng trước cửa lớp, Chi thở dốc một hồi do chạy quá nhanh. Mong là cái điện thoại chưa bị mất, chứ không thì...

Đi vào chưa đầy nửa bước, lập tức khựng lại. Mắt tròn xoe ngạc nhiên.

Những ánh nắng ban trưa hắt vào qua ô cửa sổ cuối lớp, đậu trên vai ai đó một cách trêu mến. Mái tóc dày mềm sáng nhẹ dưới khung cửa ầm ập, thi thoảng khẽ rung bởi làn gió lướt qua. Ánh mắt chăm chú chợt quay lại phía Chi. Trên tay cậu ta... “điện thoại của mình ?”

Nếu như tốc độ ánh sáng mà các nhà khoa học đã tính được là 300 triệu mét trên giây là chuẩn xác thì tốc độ mà Chi “phi” từ cửa lớp đến chiếc bàn cạnh cửa sổ cũng tương tự như thế. Thở hổn hển, mặt đỏ bừng, tóc mai rối bù, Chi giật lại chiếc điện thoại trong tay cậu ta.

- Nguyễn, Tiến, Minh ! – Cô bé gằn từng tiếng một, ánh mắt lộ vẻ khó chịu - Cậu làm cái quái gì thế ?

- Đọc truyện ấy mà – Trái với vẻ tức giận của cô bạn, Minh tỏ ra rất bình thản.

Như thế, mở khóa điện thoại rồi đọc những bí mật của người khác, vốn là

một chuyện rất hiển nhiên.

Như thế, đứng trước một cô gái xinh đẹp tức giận, cũng không cần cảm thấy bối rối, là một lẽ rất bình thường.

- Điện thoại của tớ, sao cậu mở khóa được ? Mà xem trộm điện thoại của con gái là vô duyên lắm biết không ? Con trai gì mà...

- Nếu cậu viết truyện mà không để ai đó đọc thì cũng đâu có tác dụng gì !

Một cách rất nhẹ nhàng, Minh ngắt lời Chi. Cô bạn cứng họng thực sự.
“Trúng tim đen rồi !”

- Nè, truyện trong điện thoại cậu viết đấy à ?

- Ừ...ừ - Chi đáp bối rối.

Mới này còn hùng hổ buộc tội người ta, sao giờ lại nhũn cả người rồi ?

- Ý kiến cá nhân thôi, truyện của cậu... không hay lắm đâu !

Chi ngơ ngác nhìn Minh. Không biết phải do nắng hay mắt cô nhìn nhầm, khuôn mặt cậu ta đỏ lên đôi chút. Cô bé mỉm cười :

- Ừ, mình cũng nghĩ thế. Biết là không hay, nhưng sửa thế nào cũng vẫn thiếu thiếu...

- Nếu có cơ hội, lần sau mình sẽ đọc lại, được chứ ?

Đó là lời đề nghị bất ngờ nhất Chi từng được nghe.

Rung động hơn cả một lời tỏ tình, và vô cùng ý nghĩa.

Chân thành, thì ra có thể cảm nhận được như vậy, không phải qua những quan tâm từ email, bình luận trên facebook hay những dòng chat vô vị...

Chân thành, phải là đứng trước mặt một người, ánh mắt tình cảm cùng lời nói, đồng thời tiến tới trái tim người ấy...

Với trái tim mình đã để dành một khoảng trống cho họ bước vào.

Tiếng “Ừ ! ” nhẹ nhàng cất lên rất tự nhiên, một chút bối rối tan đi nhanh chóng. Minh mỉm cười, Chi cũng cảm thấy vui vui. Chỉ là bất ngờ, ngưng ngừng quay lại thật nhanh, với lời của ai nói với cô học sinh một cách ấm áp. Vô cùng tự nhiên.

- Nè, chúng mình cùng về nhé !

Trước buổi họp lớp mừng cả lớp A1 năm ấy đỗ đại học, một nhóm nam nữ lẫn lộn, tụ tập nhau trước quán cà phê gần trường cấp ba, tán gẫu vui vẻ. Chi ngồi nhâm nhi tách Capuchino, thấy lòng ấm áp hương vị thơm ngậy. Chém gió một hồi, cả bọn bất giác lại nhắc đến cậu ấy.

- Nè, nghe nói hần đang đóng cửa tu luyện, ngừng cả quay tay, viết một câu chuyện kể về lớp mình !

- Thằng nào mà đồ thủ khoa, chắc chắn sẽ tẩu hỏa nhập ma, yếu sinh lí cả đời. Là nó lại càng dễ !

- Chả phải “yếu sinh lí” đã cửa đồ hotgirl của khối sao ? Đúng không Chi ?

Chi chột đồ mặt, vừa ngưng nghịu vừa tức cười, bất lực với lũ bạn quỷ sứ. Nhưng rõ ràng họ nói chưa đúng.

Cậu ấy không có cửa tứ, là tứ tự... A a a, không phải như thế !

- Nhưng mà, nghĩ kĩ thì cậu ấy cũng rất hợp viết lách ! - Một cô bạn cười cười nhận xét.

- Đọc truyện được in trong tuyển tập của cậu ấy xong, cảm giác mọi câu chuyện khác như thiếu muối ấy. Dư vị quả là ghê gớm...

- Tao thấy sợ mấy đứa quái vật như thế, sao học tự nhiên lại viết văn siêu vậy được ? – Cô nàng ngồi ngay cạnh Chi cảm thán.

Mấy lời bàn tán của các cô nàng, của cả hội mê ngôn tình ngày nào, sau cùng lại đi về câu thổ lộ bất ngờ nhất.

- Thực ra thì, năm ấy tớ cũng đã từng thích...
- Ế, mày cũng vậy sao, cứ nghĩ chỉ mình tao... Chả dám chia sẻ với ai cả.
- Hai đứa chúng mày, trời ạ ! Đừng hỏi sao tao lại giống thế !
- Mấy bà này, toàn hotboy đẹp trai ngồi ngồi đây, có cần phải phũ thế không ? Ai cũng thích “thím” ấy thì bọn tôi lại quay tay tiếp à ?
- Sự thật thì, chỉ đàn ông đem lại hạnh phúc cho nhau ...

Chi ngẩn người ra, nụ cười khổ hiện lên trên khuôn mặt. “Thì ra, chúng mình không nhận ra, cậu rất được hâm mộ đấy nhé !”

Một người chợt nhận ra cái bóng cao gầy từ phía xa, rồi gọi í ới. Cả bọn cũng hồ hởi nhìn theo. Chi chợt ngoảnh nhìn đã lập tức đỏ mặt. Ánh mắt cậu ấy...

...vẫn tìm về phía mình đầu tiên.

Nụ cười, cũng hướng về phía cô, ngay đầu tiên.

- Minh, mày đến muộn quá đấy nhé !

Ngày hôm sau đó, nhân giờ ra chơi, Chi bắn file truyện qua bluetooth cho Minh. Chỉ vừa trống hết giờ nghỉ cô bé đã nhận được tin nhắn.

“Nó, thực,sự,dở,tệ “

Tên chết tiệt, lần trước còn nói là “không hay”, thế quái nào đã trở thành “dở tệ” rồi. Đọc đâu đến nỗi chứ ! Mà, cảm nhận mỗi người mà, kệ đi vậy. Đoạn sau của tin nhắn...

“Cuối giờ ở lại chờ tớ”

Lại gì đây ? Rõ ràng vừa dìm người ta xuống bùn xong, sao giờ lại có thể loại “chuyện hệ trọng, cần nói riêng” đây rồi. Còn lâu nhé ! Cứ ngồi đó há mồm mà đợi !

Vừa vào lớp, Chi hướng ánh mắt viên đạn về phía cậu ta. Lúc Minh ngoảnh

lại, cô nàng lập tức quay đi, bấu mỗi hờn dỗi. Ba tiết học còn lại chậm chậm trôi qua...

Sau cùng thì “Haiz, mình vẫn ở lại !”

Mọi người về cả rồi, chỉ còn hai người trong lớp. Một cách rất từ tốn, Minh khẳng định :

- Cuồng ngôn tình, bệnh nặng lắm đây !
- Đọc ngôn tình hay mà ! – Chi phản bác.
- Hay đâu mà hay ?
- Đa số đều hay mà !
- Đa số đều nhảm thì có !

“Đổi thời” chấm dứt. Minh hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nói bình thản :

- Mà, cũng chẳng lạ gì. Con gái các cậu, thích ngôn tình cũng đúng. Những câu chuyện lí tưởng hóa đó, phi thực tế đó, chứa rất nhiều mơ ước của các cô gái, chứa đựng rất nhiều hi vọng vào một cuộc tình hoàn hảo, một bạn trai hoàn hảo, một bộ phim cuộc đời lãng mạn có, yêu thương có, tuyệt nhiên chỉ thiếu thực tế...

Chi ngấn mặt ra. Sao tự nhiên cậu ta nói nghe ghê vậy ?

- Đọc truyện của cậu rồi, cũng nên nói thật một chút. Nếu cậu viết chỉ thỏa mãn bản thân, thực sự truyện có ra sao cũng có thể chấp nhận được. Nhưng nếu cậu mong có người đọc và khen truyện mình viết, thì những chi tiết thỏa mãn hi vọng bản thân kia đừng nên viết.

- Tớ... rất muốn có người đọc chứ, nhưng mà... Với cả, viết theo lối ngôn tình có gì là sai ?

- Không sai, tớ chỉ bảo không thích thôi. Truyện Việt Nam đọc trên mạng, được mấy trang hay đâu ? Ngôn tình, toàn là ngôn tình. Đọc thấy đáng ước mơ thật đấy, sau cùng lại chẳng thực tế chút nào. Rồi truyện cậu cũng sẽ lẫn

vào hàng vạn câu chuyện khác. Thực sự, đó có phải là câu chuyện cậu muốn viết không ?

- Tất nhiên là khó rồi ! Tớ mới tập mà, có cần phủ vậy không ? Chê xong còn dìm người ta tới tả nữa ! – Chi phụng phịu.

- Mấy truyện đó, chẳng thể hiện điều gì ở cậu, chẳng có phần nào của cậu trong đó. Ngôn từ của người khác, diễn biến tình tiết của người khác, ước mơ cũng là của người khác... Nếu tớ chê nó, cũng đâu có nghĩa tớ chê bản thân cậu ?

Chi đứng hình tập một.

- Thực sự rất ngưỡng mộ cậu đấy chứ, vì cậu đã dám viết mà !

Chi đứng hình tập hai.

- Nhưng truyện dở thì vẫn dở thôi.

Minh nhìn khuôn mặt vừa ngơ ngác vừa bối rối của Chi, im lặng kéo dài một lúc lâu. Cuối cùng, cậu xách cặp lên vai, nói nhỏ.

- Tớ nghĩ vậy đó. Cảm ơn vì đã cho tớ đọc truyện của cậu, và... Xin lỗi !

Hai chữ cuối cùng, nói rất nhanh, rất nhẹ, nhưng không quá nhỏ, vừa đủ nghe, cũng vừa đủ làm Chi giật mình. Vừa lúc đó, trong lòng cô bé đã âm thầm quyết định.

Để tiến bước trên con đường chinh phục văn đàn, trở thành nữ tác giả vừa xinh đẹp vừa tài năng, cái người vừa nhẹ nhàng bước ra khỏi lớp kia, chính là cộng sự, là độc giả, là... chân sai vật không thể thiếu.

Chi vội bước theo, bắt kịp Minh. Chưa nghĩ ngờ khoai gì đã bất giác kêu cậu đứng lại. Minh bình tĩnh nhìn Chi, chờ đợi. Vừa nghĩ một cách rất dứt khoát và hoành tráng, sao giờ lại chả nói được câu nào rồi. Chắc hẳn lúc này trông cô rất “ngu” đấy.

- Cùng về nhé !

Chi mở to mắt nhìn Minh, như nhìn sinh vật lạ. Cậu ta chỉ cười, nụ cười có nhãn nại, có dịu dàng, có cả chút châm chọc nữa. Chậm rãi nhắc lại.

- Chúng mình cùng về nhé !

Hai người đen đui trong trò oản tù tì cũ rích, rốt cuộc bị phân công đi mua trà sữa và nem chua rán cho cả bọn. Đen thật ! Hay là không ?

- Bữa thật, chúng nó ngồi hàng cà phê lại còn thêm trà sữa với nem chua ! – Chi phùng má phụng phịu – Đã thế lại còn oản tù tì phân công. Thêm sao không tự đi cho rồi.

- Có sao đâu – Minh đọc lại tờ giấy ghi các loại trà sữa cần mua. - Với lại, cũng một thời gian mới được đi riêng với cậu như thế này mà.

“...” Chi ngượng đỏ mặt, cũng chẳng biết nói gì, không khí này sao lằng mằng quá đi mất.

Rất đơn giản và nhỏ nhặt, nhưng đi cạnh nhau lại là một trong những điều lằng mằng tuyệt vời nhất trên thế giới. Không phải nụ hôn dưới trời sao hay trong lung linh ánh nến, không phải trích trượng quì gối tặng nhẫn cầu hôn, càng không phải công phu đội flashmob tỏ tình... Đi chung với người ở trong trái tim mình, cùng làm bất cứ việc gì, cảm giác cũng sẽ vô cùng hạnh phúc. Dù cho bản thân không thích làm, nhưng xúc cảm cũng có thứ bậc. Niềm hoan ở bên người ấy sẽ khiến cho cái “tôi” ích kỉ bé chỉ bằng cái tấm xia răng.

Bất chợt, Chi thắc mắc :

- Nè, sao hôm nay cậu lại ra chỗ để xe cũ vậy ?

- Cậu cũng thế còn gì ! – Minh đáp, tranh thủ xem giờ.

- Lại còn nói mấy câu sến súa ấy nữa ! – Chi khúc khích cười. – Sến lắm ý !

- Tớ chỉ nói những gì cậu nghĩ thôi !

- Tớ... tớ mà nghĩ thế á ? – “Cậu ấy lại biết rồi !”

Minh không vội trả lời, nhìn Chi, rồi lại hướng về phía trước. Nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, không bận tâm khuôn mặt ai đó ửng hồng, vô cùng xinh đẹp.

- Không đâu, thực ra... cả tớ cũng nghĩ như thế !

Rất tự nhiên, những chiều hẹn nhau bàn ý tưởng ủa về trong hai tâm trí chung bầu trời kí ức. Từ lúc nào, trong câu chuyện của Chi đã có con người cô bé ở đó. Từ lúc nào, cô bé dần nhận ra, những điều Minh nói với cô, ấm áp, chân thành, không phải của một con người đọc truyện suông mà là của một người từng viết, đang viết, sẽ tiếp tục viết. Cậu không nói, cô cũng không hỏi. Cả hai đều hiểu, họ là những người đặt một chút “tôi” qua câu chữ, dùng trái tim mình chạm đến trái tim người đọc.

Và vô tình ? Chạm đến trái tim nhau...

Năm lớp mười hai bận rộn bù đầu.

Nhưng đam mê là đam mê, không bỏ được.

Một sáng, Chi phấn khởi đến lớp từ rất sớm, vừa vào đã thấy “thánh ngủ gật” trong lớp, nằm bẹp ra trên chiếc bàn cuối cạnh cửa sổ quen thuộc. Sự hứng khởi không nên ngừng lại, nên một cách rất tàn nhẫn, Chi đánh thức Minh dậy.

- Dậy, mau, đi ! Có chuyện cực kì hệ trọng đây !

Và, một cách thần kì, Minh dường như lập tức tỉnh ngủ. Cậu ta bật dậy, ánh mắt vẫn mơ màng, nhưng xem chừng đang nghe.

- Có cuộc thi viết truyện ngắn, qui mô lớn lắm nhé ! Chúng mình tham gia đi !

- Cậu tham gia đi, tớ lười lắm ! – Minh ngáp uể oải.

- Chúng, mình, tham, gia ! Hiếu không ? – Chi nói to từng chữ một - Đồ lười chín phẩy toán-lí-hóa !

Đây là tình huống đặc biệt nguy hiểm, từ chối chắc sẽ ăn quả bơ đến cuối năm mất. Đồng ý đã rồi tính.

- Vậy, chủ đề là...

- “Yêu” – Chi nói, chột hít thở thật sâu, ánh mắt chăm chú nhìn Minh với vẻ ấm áp.

Minh cũng nhìn lại chăm chú, đôi môi mấp máy “Vậy...vậy hả ?”

Rồi gục mặt xuống bàn, ngủ tiếp. Thật khiến cho người ta phát điên.

...

Vừa gửi bài dự thi xong, Chi vươn vai đỡ mỏi. Hai tháng cật lực, cũng là lần đầu tiên viết chung truyện với tên ngốc nào đó, cũng không phải thời gian quá tồi. Quả thực, sau nhiều ngày đấu tranh rất vất vả, Chi quyết tâm đặt cảm xúc thật vào câu chuyện. Cô nàng bèn lên nói với Minh :

- Tớ đặt hết cảm xúc của mình vào truyện, cậu cũng phải vậy đấy nhé !

Cảm xúc của tớ, cậu đừng nghĩ rằng nó dành cho cậu.

- Là thế nào ? – Minh nghiêng nghiêng đầu.

- Ý tớ là viết như thật ấy !

Cảm xúc của tớ, là “như thật”, mong cậu đừng phát hiện ra, sự thật đúng là thế.

Chờ đến lúc tớ có thể thành thật bày tỏ với cậu đi. Chờ đến lúc...

- Chi này, mình lại ra bãi để xe sau trường đi, cũng tháng chín rồi mà !

- Tháng... chín á ?

“Ừ !” - Tiếng nói nhẹ bằng, cùng lúc một bàn tay ấm áp nắm bàn tay trắng ngần nhỏ nhắn, không bận tâm ai đỏ mặt bối rối, dẫn đi.

Mùa hoa điệp vàng nở rộ, trong nắng thu nhẹ nhàng rụng rơi trong gió, tạo nên khung cảnh cổ tích rất nên thơ. Chân thực, cũng rất mơ mộng, những hình ảnh chỉ nên lưu giữ bằng tâm trí, in sâu vào hồi ức đến mai sau, không

một bức tranh hay tấm ảnh nào có thể lột tả hết được.

- Chi này ! – Minh cất tiếng gọi cô, đợi ánh mắt sáng trong quay lại nhìn mình.

Chi chưa thấy rung động, Chi chưa thấy xuyên xao cảnh sắc này, chỉ thấy đẹp thôi, cho đến khi nghe tiếng gọi ai đó.

Bàn tay vừa nắm tay cô khi này, chậm rãi đưa ra không trung, đón nhẹ.

- Nắm lấy trái tim một người, cũng như bắt lấy cánh hoa đang rơi vậy !

Minh giữ khuôn mặt bình thản, nhưng đôi môi dường như không kìm được mà mỉm cười.

- Cánh hoa trong gió, mong manh, có lúc chao liệng thật chậm như chờ đợi, có lúc rơi rất nhanh trong khao khát chạm tới đích đến cuối cùng của cuộc đời mình. Bắt lấy, không cần phải vội vàng đưa tay, cũng không cần quá thụ động chờ nó rơi tận nơi mới nắm lại, chỉ cần đưa cánh tay ra đúng lúc, dịu dàng một chút là đủ. Trái tim con người chỉ giống như cánh hoa, sắt đá chỉ là vỏ bọc, vô tâm chỉ vì quá sợ tổn thương, nên luôn luôn rất mong manh. Bởi vậy, nắm lấy trái tim ai đó, cũng lo rằng mình sẽ khiến nó vỡ tan mất. Phải, thực sự quá mong manh...

Chi không biết phải nói sao nữa. Minh muốn nói gì với cô ? Có phải cậu biết tất cả rồi không ? Có phải cậu muốn nhắc cô đừng bước tiếp, đừng tổn thương cả cậu và chính bản thân mình ? Cậu muốn cả hai chỉ là những người chạm đến trái tim người khác, nhưng không chạm đến trái tim nhau...

Chi bối rối, môi mím chặt, nước mắt chực trào. Cậu nói đúng rồi đấy, trái tim rất mong manh.

Mong manh đến nỗi, lệ đổ trong tim, nếu tớ không để trào qua khóe mắt, nó sẽ vỡ tan ra không sao liền lại được nữa...

Bất ngờ, Minh ôm cô.

Người cậu cao, hơi gầy, không lớn, nhưng rất ấm áp. Cái ôm không quá lỏng, không quá chặt, vừa đủ dịu dàng, vừa đủ chân thực. Minh muốn an ủi cô ?

Muốn xin lỗi cô ? Muốn cô...

- Không cần làm gì hết. Cậu chỉ cần đứng yên thôi. Đừng tiến tới, hãy để tớ chủ động như khi tớ bước vào thế giới của cậu. Hãy để tớ theo đuổi cậu đi ! Dù tớ không chắc có thể chạm tới trái tim cậu không, dù tớ không thực sự hiểu cảm nhận của cậu... Thì xin hãy cứ để tớ theo đuổi cậu !

Nước mắt trào ra nóng hổi, rồi lại vì heo may lành lạnh mà khô đi. Không phải từ nỗi đau, nước mắt chợt rơi lúc này vì hạnh phúc. Hai cánh tay cô vòng lại, ôm tấm lưng gầy không muốn buông ra nữa.

Còn dám chê mình cuồng ngôn tình nặng lắm, còn dám nói không thực tế này khác...

Chẳng phải cậu đã cho tớ một “giấc mơ”, một câu chuyện với tớ là “cổ tích tình yêu” có thật. Một câu chuyện mà lúc này tớ không dám mơ, một câu chuyện mà từ lúc ở bên cậu tớ khôn nguôi trông ngóng, nhưng nghĩ chẳng thành đâu...

“Chỉ cần đưa cánh tay ra đúng lúc, dịu dàng một chút là đủ...”

- Đồ ngốc, ngay từ đầu cậu đã nắm được trái tim tớ rồi đấy !

- Nè, đi lâu quá đấy ! - Một người trông thấy đôi bạn trẻ lững thững tiến lại, lập tức trách móc.

- Khai thật đi, hai thím cố tình thua để đi “chim” nhau đúng không ?

- Ôi tuổi trẻ, thật là ngưỡng mộ quá đi ! - Mấy cô nàng ôm mặt nói với ngữ điệu đầy biểu cảm, ánh nhìn gian trá vô cùng.

- Còn lâu ! Bọn này chỉ vì đợi rán nem chua nên mới lâu thế thôi ! – Chi trừng mắt nhìn lũ bạn đang cười hỉ hả.

Minh trái lại, vẫn rất điềm nhiên. Cậu hỏi ngây thơ :

- Thế... mọi người nghĩ vậy thật à ?

- Tất nhiên, anh chị đi cùng nhau là có chuyện rồi ! Dù ông có yếu sinh lí đi

nữa thì...

- Thế à ? Mà, tôi cũng không phủ nhận. – Minh mỉm cười, quay sang nhìn Chi đang tức tối lườm chúng bạn - Nếu không vì bạn đưa đồ cho mấy người, tôi cũng muốn đi hẹn hò với Chi lắm !

Tiếng trầm trồ ồ lên không phải lí do, Chi giờ đỏ mặt chỉ vì hạnh phúc, cực kì hạnh phúc.

- Thực ra, về trễ là do gặp đại diện nhà xuất bản thôi. Họ hẹn thảo luận thêm về truyện dự thi của bọn tớ. – Minh ngồi xuống, Chi cũng ngồi xuống bên cạnh.

- A, vậy là truyện viết chung đầu tay của hai cậu...

- Ừ, đoạt giải rồi, sắp được in sách. Bọn mình còn được viết lời tựa nữa cơ đấy – Chi hào hứng nói.

Tất cả cười nói vui vẻ, Minh và Chi nhìn nhau, cũng cười. Hai bàn tay nắm lấy kể từ lúc đó, vẫn không hề buông ra. Chỉ biết là vô cùng ấm áp, vô cùng hạnh phúc, thế thôi.

- Mà này, tôi đã được đọc đâu. Tên truyện là gì đấy ?

Lại thêm một lần, mặc kệ sự ghen tị của các thanh niên mạnh động mười tám năm cuộc đời chỉ làm bạn với hai tay và vẻ ngưỡng mộ của các cô nàng luôn đam mê lãng mạn, Minh và Chi cùng nhìn nhau, hai trái tim không hẹn mà cùng chung nhịp nhớ, bầu trời kí ức cùng trôi về chiều tháng chín dưới những gốc cây điệp vàng nở rộ, cánh hoa bay lả tả giữa không trung. Hai dáng người dựa vào nhau ấm áp. Ngày hôm ấy, câu chuyện của họ đã mang một cái tên mới.

“Chạm khế trái tim”.

Hano